

Jézus elnyerte az emberek bizalmát

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 15:6; 4Mózes 14:11; 5Mózes 4:1-9; Nehémiás 2:1-9; Dániel 6:1-3; Apostolok cselekedetei 2:42-47; 1Korinthus 3:1-9

„De annál inkább terjedt a híre, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak betegségeikből” (Lk 5:15, ÚRK).

Egy adventista gyülekezet éveken át hetente ötször vitt reggelit a helyi általános iskola diákjainak. Kimondottan szekuláris országról volt szó, mégis minden állami iskolának törvény által biztosítottak anyagi keretet iskolai lelkész felvételére. Az érintett iskolában és a környéken azt akarták, hogy adventista lelkész kerüljön hozzájuk (pedig ritka, hogy csak egy egyházat hívnak meg). Az iskolai lelkész feladata, hogy a diákok, sőt a szélesebb iskolai közösség fizikai, érzelmi és lelki igényeivel is foglalkozzon. Bámulatos lehetőségek adódnak!

„Nagyra értékeljük az egyházukkal való különleges, egyedi kapcsolatunkat! – mondta az iskola igazgatója a gyülekezet lelkészének, aki ellátogatott az iskolába. – Bárcsak más egyházak is bekapcsolódnának úgy, mint önök!” A látogatás végén az iskola kapcsolattartó vezetője megköszönte a lelkésznek az egyház támogatását, és megkérdezte, hogy elmehet-e egy szombati istentiszteletre.

Ezen a héten annak fogunk utánanézni, hogyan lehet megnyerni azoknak a bizalmát, akiknek segíteni szeretnénk, akiket Krisztushoz akarunk vezetni.

A BIZALOM ELNYERÉSE

Miután Jézus az emberek javát akarta, együttérzést tanúsított és megadta, amire szükségük volt, „elnyerte a bizalmukat”, ami összefügg a hittel. A Bibliában több szó is érzékelteti a *hit* jelentését.

A héber „hit” szó gyöke az *amn*, amiből ered az ámen szavunk. Itt az alapvető gondolat az állandóság, a folyamatosság, a megbízhatóság, amikor valami szilárd, megbízható, amiben hinni lehet. Ez az Istenbe vetett üdvözítő „hit”, általában így fordítják, de más formában azt jelenti, hogy „igazság”. Amikor Krisztus példáját említjük, aki elnyerte az emberek bizalmát, kifejezzük, hogy megingathatatlan, szilárd elkötelezettsége láttán ilyen bizalom ébredt az emberekben. Ez történt, miközben Jézus közöttük járt, együttérzést tanúsított irántuk, foglalkozott velük.

Olvassuk el a következő igeszakaszokat! A héber Bibliában mindegyikben az *amn* gyökből eredő szavak szerepelnek: 1Móz 15:6; 4Móz 14:11; Ézs 7:9; Hab 2:4. A magyarban milyen szavak jelennek meg? Hogyan fejezik ki a bizalmat?

A görög Újszövetség a héber *amn* (hit) szót a „pistis” különböző alakjaival fordítja a hit, bizalom, abszolút bizonyosság, megbízhatóság kifejezésére. Krisztus elnyerte az emberek bizalmát, amivel példaként szolgál. Teljes bizonyosságot, bizalmat, hitet ébresztett, amikor hűségesen, önzetlenül forgolódott az emberek között, együttérzést tanúsított, segített.

Fontos megjegyezni, hogy ha a Szentírásban emberrel kapcsolatban esik szó a bizalomról, mint pl. az önbizalom vagy az emberekben való bizalom esetében, gyakran lehet negatív jelentéstartalma is (lásd Zsolt 118:9; Mik 7:5), az Istenbe vetett bizalom azonban csak pozitív. Tehát vigyázzunk! Jézus követőiként az Ő példáját kell követnünk, miközben az emberek között mozgunk, együttérzést tanúsítunk, szolgálunk. Amikor pedig megbíznak bennünk, fontos, hogy Jézusra mutassunk, arra, amit értünk tett!

Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné: „Milyen az Istenbe vetett őszinte hit?” Indokoljuk meg a válaszunkat! Beszélgezzünk erről szombatn a csoportban!

KÉNYES EGYENSÚLY

Egy afrikai országban igen gyorsan fejlődik a Hetednapos Adventista Egyház. Mi a titkuk? Az egyház vezetői megállapították, hogy a növekedés szoros kapcsolatban áll a gyülekezeti tagok önzetlen, feltétel nélküli szolgálatával. Az ország elnöke is értesült arról, hogy általános bizalom alakult ki az egyház iránt. Ezért ő is részt vett egy nagy, adventista közszolgálati gyűlésen, és személyes köszönetét fejezte ki a tagoknak.

Ám Krisztus követőiként különös körültekintéssel kell eljárunk! Jézushoz hasonlóan fontos nekünk is elnyerni az emberek bizalmát, de ezt a bizalmat Jézus felé kell terelnünk. Mi csupán csatornák vagyunk. Ránk nézve az emberek Krisztusból látnak meg valamit, legyen az önzetlenség, szeretet, gondoskodás, mások érdekében vállalt önmegtagadás, ami miatt vonzódnak hozzánk. Mivel azonban mindannyian bűnös emberek vagyunk, ha alaposan megnéznék minket, talán nem minden fog nekik tetszeni bennünk, amit látnak. Éppen ezért kell folyamatosan Jézus felé irányítani a tekintetüket, mert egyedül benne bízhatnak meg maradéktalanul. Emberként előbb-utóbb mindannyian okozunk csalódást.

Mi mindenről kellett Pálnak szót ejteni a korinthusi gyülekezet előtt (1Kor 3:1-9; 5:1)? Milyen lehetett ezeknek az embereknek a bizonyágtétele, ha meghívtak másokat a gyülekezetükbe, akik idővel szintén észrevették mindazt, amire az apostol utalt?

Természetesen nem kell arra várnunk, hogy tökéletesek legyünk mi magunk vagy a gyülekezetünk, mielőtt segíteni kezdenénk. Ugyanakkor törekedjünk arra, hogy lehessen ránk számítani, megbízni bennünk bizonyos fokig. Ezt pedig úgy érhetjük el, ha Jézus példáját követve hűségesen és szorgalmasan igyekszünk gondoskodni az emberekről. A gyülekezetben belüli viták és harcok többsége kétségkívül gyorsan elülne, ha a tagok kizárólag a környezetük szükségleteivel törődnének, méghozzá krisztusi szeretettel.

Ha rendszeresen jönnek vendégek a gyülekezetünkbe, mit látnak? Milyen a gyülekezetünk bizonyága?

TÁRSADALMI TŐKE

„Kívánatosabb a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstnél és aranynál a kedvesség jobb” (Péld 22:1). Hogyan vonatkozik ez az elv a bizonyágtételünkre és a missziómunkánkra?

Mit nevezünk „társadalmi tőkének”? Amikor befizetünk egy bankszámlára, az értéke növekszik. A társadalmi tőkét azok a hasznos kapcsolatok képezik, amelyek éppen olyan értékesek, mint a bankban elhelyezett pénz. Ha a környék vezetőivel megismerkedünk és tudakozódunk tőlük a körzet szükségleteiről, megbeszéljük, hogyan lehet az adott kérdéseket orvosolni, majd pedig mindezt tettek is követik, kapcsolatokat építünk. Ez társadalmi tőke. Minden közös jó tapasztalat olyan, mint egy újabb befektetés a kapcsolatba. A társadalmi tőkénk fokozatosan gyarapszik, és így nagyobb lesz az értékünk az emberek szemében.

A *Gyülekezeti kézikönyv* arra emlékeztet, hogy „minden közösségben úgy ismerjük a hetednapos adventistákat... mint a környék kimagasló polgárait, akik a közösség javáért dolgoznak... amennyire lehetséges és hitünkkel összeegyeztethető, szolgálatunkkal és eszközeinkkel támogatnunk kell a társadalom rendjét és javát szolgáló helyes erőfeszítéseket is... mindig álljunk ki nyugodtan, szilárdan és megalkuvást nem tűrve az igazságért és a jogért...” (*Hetednapos adventista gyülekezeti kézikönyv*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 173. o.).

Jézus földi szolgálatán kívül találunk még más példákat is a Szentírásban arra, hogy mi meg nem történhet, ha Isten népe valóban szert tesz „társadalmi tőkére”. Olvassuk el a következő szakaszokat, majd pedig fogalmazzuk meg, hogy a megnevezett bibliai szereplők milyen kapcsolatokat ápoltak „kívülállókkal”, és ebből mi minden következett!

1Móz 41:38-45; ApCsel 7:9-10 _____

Dán 2:46-49; 6:1-3 _____

Talán mi nem menekülünk meg ennyire drámai módon vagy nem mondhatunk el ezekhez hasonló történeteket, de nem is az a lényeg. Ezeknek az embereknek a jellemzősége hatott a környezetükben élőkre. Ellen White kijelenti a *Patriárkák és próféták* (174-178. o.), valamint a *Próféták és királyok* (390. o.) című könyvében, hogy ezek az istenfelő férfiak a következő tulajdonságaikkal nyerték el a környezetükben élő „pogányok” bizalmát: szelídség, hűség, bölcsesség, helyes ítélőképesség, tehetség, nemes jellem és rendíthetetlen tisztesség.

A TÁRSADALMI TŐKE ÉRTÉKE

A gyülekezetek többnyire önkéntesek csoportjai, amelyek behatárolt költségvetéssel működnek. A társadalmi tőke hozzájárulhat, hogy gyülekezetünk nagyobb eséllyel valósíthasson meg jelentős célkitűzéseket, amelyekre egyedül nem lenne képes. Bizonyos országokban hagyomány, hogy a földművesek összefognak az aratáskor, ami szintén jó példa a társadalmi tőkére. Vagyis minden helyzetet külön kell megvizsgálnunk, és ha van, ami kivitelezhető és gyakorlati szempontból előnyös, céljaink elérése érdekében együttműködhetünk másokkal.

Neh 2:1-9 szakasz szerint mi következett abból, hogy Ahasvérus király megbízott Nehémiásban?

„A hiányzó eszközöket [Nehémiás] azoktól kérte, akiknek lehetőségük volt, hogy adjanak. Az Úr az igazság ügye érdekében ma is kész indítani azok szívét, akiknél javai vannak. Az érte munkálkodók vegyék igénybe az Ő készítetésére nyújtott segítséget... Lehet, hogy az ajándékozó nem hisz Krisztusban és nem ismeri Igéjét, de emiatt adományait nem szabad visszautasítani” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 393. o.).

Bámulatos, hogy ebben az esetben Isten pogányok szívére hatott műve előmenetelét munkálva. Ez fontos tanulságul szolgál számunkra is. Ameddig csak lehetséges, hajlandónak kell lennünk együttműködni másokkal is, akik nem a mi hitünket vallják, ha ezzel előre visszük Krisztus ügyét. Természetesen mindig fontoljuk meg, hogy milyen szövetségbe lépünk másokkal, akiknek a hozzájárulása nagyban segítheti a környezet javát célzó terveinket. Gyakran előfordulhat, hogy az állam vagy akár magánvállalkozók, személyek is felajánlják támogatásukat, mert elismerik humanitárius tevékenységünket. Az ilyen támogatást nem szabad automatikusan elfogadni, sem automatikusan visszautasítani. Imádkozva, esetenként kell megvizsgálni mindent, a döntéshozatal előtt tanácsot, véleményt kérve.

Soroljunk fel példákat arra, hogyan tudunk „társadalmi tőkét” építeni a környéken, ami később hasznossá válhat, *nem önmagunk*, hanem mások számára?

MEGNYERNI AZ EMBEREK SZERETETÉT

Népünk annyi világosságot kapott az Úrtól! Ez nem csak teológiai kérdésekben mutatkozik meg, mint pl. a keresztség jelentőségének, a szentély tanának, a holtak állapotának, a szombatnak és a nagy küzdelemnek a megértése, amelyek önmagukban is hatalmas áldást jelentenek. Az egészség és a gyógyulás tekintetében nyert világosságra gondolva különösen elmondhatjuk, hogy bőven van mit felajánlanunk a környezetünkben élőknek.

Az egészségügyi üzenet valóban nagyszerű találkozási pont lehet számunkra, aminek a révén felvehetjük a kapcsolatot a környezetünkkel. Hiszen az egészséges élet még azoknak is fontos, akik (legalábbis eleinte) semmi érdeklődést nem tanúsítanak a hitelveink iránt. Nagyszerű alkalom ez arra, hogy továbbadjuk, amit kaptunk! Jézus így szólt: „*És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle*” (Lk 12:48). Vitathatatlan, hogy sokat kaptunk.

Mit mondott népének az Úr 5Móz 4:1-9 szakaszában? Hogyan vonatkozik ma ránk az ebben a részben megfogalmazott elv? Hiszen az Úr azt mondta, hogy engedelmeskedni kell mindannak, amit megparancsolt.

Néhány éve az egyik hetednapos adventista gyülekezet egy kérdést kezdett fontolgatni: Vajon hiányozna a gyülekezetük a környékbelieknek, ha az egyik éjjel eltűnne? A válasz egyszerű volt: Nem, senkinek nem hiányoznának. A környéken nem bíztak bennük.

A gyülekezet tagjai nem örültek ennek, így a falak építéséről áttértek a hídépítésre. Nagyon vigyáztak, nehogy engedményeket tegyenek a hitük terén, miközben elkezdtek együttműködni bizonyos szervezetekkel, amelyek már tevékenyen végezték Isten munkáját. Folyamatosan bekapcsolódtak a szervezetek munkájába, nemcsak egy-egy feladatra, hanem hosszantartó programokba, amelyek áldást jelentettek a környékbelieknek. Hamarosan meg is változott a környezet viszonyulása a gyülekezetéhez.

Milyen kapcsolat fedezhető fel ApCsel 2:42-47 szakasza szerint a gyülekezet növekedése és aközött, hogy az egész nép előtt kedveséget találtak (lásd 47. vers)? Mit tartott értéknek az őskeresztény gyülekezet? Hasonlítsuk össze ezzel azt, amit a saját gyülekezetünk fontosnak tart!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mk 5:18-20; Lk 8:38-39; ApCsel 5:12-16

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Példaképünk” c. fejezet, 13-18. o.; *Szemelvények Ellen G. White írásából*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, „Az udvariasság” c. fejezet, 212-216. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Jézus megáldja a gyermekeket” c. fejezet, 431-435. o.

Számos módja van annak, hogy a gyülekezet más egyházakkal és a környékbeli szervezetekkel együttműködjön a közjó érdekében. Döntő, hogy a gyülekezet tisztában legyen a környékbeli szükségletekkel, majd pedig amennyire lehetséges, összhangban dolgozzon másokkal is ezek biztosítása érdekében. Mi volna ennél jobb módja annak, hogy bizalmat építsünk a környéken, sőt más egyházakkal is? Amikor a gyülekezet és a célközönség között kölcsönös bizalom alakul ki, akkor ezzel megteremtik az alapot arra, hogy Jézus követése felé haladjanak, mert „ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 92. o.). Egyedül Isten tudja, hány embert lehetett elérni és lehet még elérni az egyszerű kapcsolatteremtés révén, miközben igyekszünk jót tenni a szükségben lévőkkel!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Hogyan egyeztethetjük össze a környékbeliekkel való jó kapcsolatok ápolásának, ill. a jó hírnév szerzésének a gondolatát azzal, amire Jézus figyelmeztetett Mt 10:22 versében: „*És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevéért, de aki mindvégig helytáll, az megtartatik*” (ÚRK). Hogyan lehet áthidalni ezt a látszólagos éles ellentétet?
2. Beszéljünk a csoportban arról, hogy mit felelhetünk a következő kérdésre: Milyen az igaz hit? Vagyis, ha Jézusba vetett, őszinte üdvözítő hitünk van, mi különböztet meg bennünket azoktól, akikből hiányzik ez a hit?
3. Jól meg kell gondolni, ha ajándékot fogadunk el hitközösségünkön kívülről. Amint a szerdai részben láthattuk, Ellen White szerint, még ha nem is hisz valaki Jézusban, az adomány elfogadható tőle. *A Nagy Orvos lábnyomán* című könyve 234-235. oldalán viszont élesen szólt olyan egyházakról, amelyek pénzt fogadtak el a szesziparban érdekeltektől (még ha azok a saját tagjaik is voltak, „rendes és köztiszteletben álló emberek”). Úgy fogalmazott, hogy a tőlük kapott pénzt „beszennyezte a vér. Átok van rajta.” Általában hogyan dönthetjük el, hogy helyes vagy helytelen adományt elfogadni valakitől vagy együttműködni valakivel, bármilyen jó ügyről legyen is szó?

KIS SZABÓ JUDIT: BŰN GRAVITÁCIÓJÁBÓL

Roppant erővel roskaszt
cipeli mellkas,
nagy erőfeszítések,
picinyke tettek.
Itt nehéz a levegő,
magasba vágyom
vétkeimet lehántod
végleg itt hagyom,
suhanó angyalszárnyam
feléd kitárom.